

χθηκε, ἄφησε ἓνα ἄγριο οὐρλιασμα, πήδησε στὸ τραπέζι ἐπάνω, κι' ἄρχισε νὰ γλείφῃ σὰν νὰ φιλοῦσε τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια τοῦ πεθαμμένου, ἀνήσυχος, νευριασμένος. Ξαναπήδησε κάτω, οὐρλιασε πάλι, χύμησε πάλι καὶ τὸν ξαναφιλοῦσε, ἀφήνοντας κάτι φωνές σὰν κλάμμα...»

**

Ἐδῶ ἐτελείωσε τὴ διήγησι ὁ δάσκαλος:

— Ἀπὸ τότε τὸ μέρος ἐκεῖνο 'κεῖ τὸ λένε «Τοῦ Θανατᾶ» —
μοῦ εἶπε.

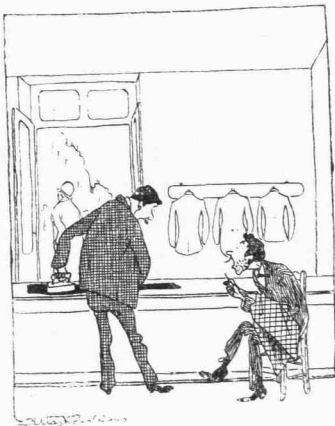
Τὴν ἄλλη ἡμέρα, πρῶτ-πρῶτ, ἀφοῦ κάναμε τὸν περίπατό μας ὡς τὸν τάφο τοῦ καπετάν Διά, τοῦ ἀνάψαμε ἀπὸ ἓνα κερὶ, κι' ὁ δάσκαλος μ' ἐρώτησε:

— Σὰν τί ἄνθρωπος λές νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ Ἄβολος;

— Μά, καθὼς μοῦ τὴ διηγήθηκες τὴν ἱστορία του, φαίνεται νὰ ἦταν... μεγάλος ποιητής.

[1912]

ΛΑΥΡΑΣ

Παράξενος πελάτης

Μεταξὺ δύο ῥαπτῶν :

Ἵ ὁ πρῶτος ῥάπτῃς. — Βλέπεις ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν κύριον ; Εἶνε ἓνας ἄνθρωπος πολὺ παράξενος.

Ἵ ὁ ἄλλος. — Μπᾶ ! καὶ γιατί ;

Ἵ ὁ πρῶτος. — Γιατί κάθε κουστοῦμι ποῦ τοῦ κάνω ἔχει καὶ τὴν ἰδιοτροπία νὰ τὸ πληρώνῃ ἀμέσως τοῖς μετρητοῖς.